

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 października 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 138 ust. 3 ustawy z dnia 17.12.199 r. o emeryturach i rentach z FUS zobowiązał G. S. do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres os 1.09-30.09 2021 w kwocie 2870,30 zł stwierdzając iż ww. pobrała wskazane nienależne świadczenie z tytułu renty przysługującej N. S.. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż obowiązek zwrotu tych należności obciąża ww. gdyż nie jest ona wskazana w decyzji organu rentowego jako osoba uprawniona do pobierania świadczeń.

/decyzja k. 100 akt ZUS/

Decyzją z dnia 5 listopada 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 października 2021 roku odmówił G. S. prawa do wypłaty świadczenia niezrealizowanego po zmarłej w dniu 8 września 2021 r. N. S.. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wnioskodawczyni nie spełnia warunków do przyznania renty rodzinnej, jak również z uwagi na to iż N. S. miała ustalone prawo do świadczenia brak postaw do uznania że pozostawała na jej utrzymaniu.

/decyzja k 5 akt ZUS dot świadczenia niezrealizowanego/

Odwołanie od obu powyższych decyzji w dniu 7 grudnia 2021 r. wniosła G. S.. W uzasadnieniu swego stanowiska podniosła, iż prawidłową jest wypłata emerytury lub renty za miesiąc w którym nastąpiła śmierć świadczeniobiorcy, na jego rachunek (płatniczy, inny niż płatniczy), instrument płatniczy, osobie przez niego wskazanej, a także innej osobie upragnionej do odbioru świadczenia(wyrok SA w Szczecinie 2.02.2017 (...)) wyrok SA w Katowicach z dnia 11.12.2014 III A Ua 92/14, wyrok SA w Poznaniu z dnia 14.05.2015. Tym samym jej roszczenia po zmarłej córce są uzasadnione.

/ odwołanie k. 3-4 akt VIII U 2990/21 i odwołanie k. 3-4 akt VIII U 2991/21/

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 7 października 2021 roku jako wniesionego po terminie i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 5 listopada 2021 roku. Organ wskazał iż za nienależnie pobrane świadczenia uważa się świadczenia wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu art. 138 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ wskazał że zmarła w dniu 8.09.2021 r. N. S. miała przyznane prawo do renty rodzinnej z terminem płatności na 15 dzień miesiąca przekazywany pocztą na adres zameldowania. Wypłata świadczenia została wstrzymana od października 2021 r. Natomiast wypłata za miesiąc wrzesień nastąpiła na wskazany adres za pośrednictwem Urzędu Pocztowego w dniu 16.09.2021, a jego odbiorcą była G. S.. W kwestii zaś odmowy wypłaty niezrealizowanego świadczenia wskazano że odmówiono wypłaty bo G. S. nie jest uprawniona do renty rodzinnej po zmarłej. Ponadto zmarła nie pozostawała na jej utrzymaniu bo miała własne źródło dochodu.

/odpowiedź na odwołanie k. 5 akt VIII U 2990/21 i k. 5 akt VIII U 2991/21/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni G. S. jest matką zmarłej w dniu 8 września 2021 r. N. S..

/bezsporne, skrócony odpis aktu zgonu k 96 w aktach ZUS /

N. S. mocą decyzji z dnia 18.09.2019 r., od dnia 1.07.2019 r. była uprawniona do renty rodzinnej w kwocie 3202,82 zł brutto.

/ bezsporne decyzja w przedmiocie prawa do renty rodzinnej k. 78-79 akt ZUS/

G. S. jest i była aktywna zawodowo utrzymywała się i utrzymuje sama – prowadzi własną działalność gospodarczą jako lekarz. Mieszkała wraz z córką i prowadziła z nią wspólne gospodarstwo domowe. Renta rodzinna córki pomagała im w utrzymaniu. Była niższa niż zarobki wnioskodawczynie, ale miała znaczenie w ich budżecie domowym.

/ zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 28.04.2022 r. 00:05:50 -00:16:27/

W dniu 16.09.2021 r. tj po śmierci córki, wnioskodawczynie odebrała wypłacaną N. S. rentę rodzinną za okres 1-30.09.2021 r. w kwocie 2870,30 zł.

/ bezsporne , informacja o nienależnie wypłaconych świadczeniach. 97 akt ZUS, notatka w sprawie ujawnienia nadpłaty i przyczyn jej powstania. K. 98 akt ZUS/

W konsekwencji powyższego w dniu 7 października 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wydał zaskarżaną decyzję w przedmiocie zwrotu przez wnioskodawczynie nienależnie pobranych świadczeń. Wskazana decyzja została doręczona wnioskodawczynie w dniu 28.10.2021 r.

/ bezsporne zwrotne potwierdzenie odbioru k. 101/

Śmierć córki była dla wnioskodawczynie dużym przeżyciem, w związku z tym przez pewien okres przebywała poza Ł.. Treść decyzji konsultowała w ZUS, gdzie jak zrozumiała powiedziano jej, że ma prawo do świadczenia musi tylko napisać oświadczenie, że mieszkała z córką i że prowadziły razem wspólne gospodarstwo domowe.

/ zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 28.04.2022 r. 00:05:50 -00:16:27/

W dniu 28.10.2021 r. wnioskodawczynie wystąpiła o wypłatę niezrealizowanych świadczeń.

/ wniosek 1-4 akt ZUS dot niezrealizowanego świadczenia/

W dniu 5.11.2021 r. odmówiono wnioskodawczynie prawa do wskazanego świadczenia.

/ decyzja k. 5 akt ZUS dot niezrealizowanego świadczenia.

Po wydaniu tej decyzji wnioskodawczynie skonsultowała z prawnikiem sposób dalszego postępowania .

/ zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 28.04.2022 r. 00:05:50 -00:16:27/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Nim jednak Sąd odniesie się do wskazanego stanowiska, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż brak było podstaw do odrzucenia odwołania od decyzji z dnia 7 października 2021 r. jako wniesionego po terminie o co wnosił ZUS.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołanie od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji.

W myśl przepisu art. 477⁹ § 3 k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Okolicznościami usprawiedliwiającymi opóźnienie odwołania jest więc przekroczenie terminu, które nie jest nadmierne i takie, które nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Wskazane przesłanki muszą wystąpić łącznie. /III AUz 31/14 - postanowienie SA Szczecin z dnia 11-04-2014/

Za przyczyny niezależne od ubezpieczonego w złożeniu spóźnionego odwołania uważa się zwykle chorobę, nieporadność, brak właściwej porady i opieki, czy wprowadzenie w błąd przez organ rentowy.

W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do odrzucenia odwołania. Wnioskodawczyni we wspomnianym okresie znajdowała się w trudnej emocjonalnie sytuacji życiowej związanej ze śmiercią córki. Ponadto w okolicznościach sprawy nie można uznać, iż przekroczenie terminu było nadmierne z przyczyn obciążających wnioskodawczynię. Biorąc pod uwagę fakt że wnioskodawczyni odebrała decyzję w dniu 28.10.2021 r. termin do wniesienia odwołania upływał 29.11.2021 (28 przypadał w niedzielę). Odwołanie od decyzji wniesiono 7.12.2021. Z tych też względów przekroczenie wymaganego terminu nie było znaczące.

Co do meritum w myśl art. 138 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 504). Osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

2. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się:

1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania;

2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia.

3. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się również świadczenia wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu.

Zgodnie z brzmieniem art. 136 ust.1 w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba.

Wobec zarzutów zawartych w odwołaniu wskazujących na fakt, że przepis ten ma zastosowanie tylko do osób, które mając ku temu uprawnienia wystąpiły o świadczenie jednak jeszcze go nie otrzymały podnieść należy, iż nie jest ono zasadne. Hipoteza wskazanej normy ma szeroki zakres, obejmując nią wszystkie przypadki niezrealizowania świadczenia w okresie między wystąpieniem z wnioskiem o emeryturę lub rentę a śmiercią uprawnionego, czyli zarówno te, gdy zgon nastąpił w trakcie postępowania o przyznanie świadczenia, jak i te, gdy dotknął on osobę już mającą ustalone decyzją organu rentowego lub wyrokiem sądowym prawo do emerytury (renty).

Zatem niezrealizowane świadczenie emerytalne lub rentowe w rozumieniu zacytowanego przepisu to takie świadczenie, do którego prawo zostało już ustalone lub co najmniej osoba uprawniona wystąpiła o nie jeszcze za życia, ale nie zostało ono jej wypłacone, niezależnie od przyczyn opóźnienia w wypłacie świadczenia. A contrario świadczenie zrealizowane to takie świadczenie, które dotarło do rąk osoby uprawnionej albo zostało przekazane na konto bankowe wskazane przez uprawnionego. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa 386/13, LEX nr 1428144).

Przepis art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych kreuje krąg osób uprawnionych do wypłaty niezrealizowanego świadczenia po zmarłym emerycie lub renciście, i określa także kolejność nabywania uprawnień z tego tytułu przez poszczególne osoby. /III AUa 417/17 - wyrok SA Białystok z dnia 07-12-2017/

Do pierwszej grupy osób uprawnionych do ww. świadczenia należą małżonek i dzieci, z którymi osoba zmarła prowadziła wspólnie gospodarstwo domowe. Do drugiej grupy należą te same osoby, które nie prowadziły tego

gospodarstwa. Natomiast do trzeciej grupy zaliczają się inni członkowie rodziny uprawnieni do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała osoba zmarła. W pierwszej kolejności prawo do wypłaty niezrealizowanego świadczenia mają małżonek i dzieci, zaś w razie ich braku - inni członkowie rodziny.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia czy G. S. przysługuje prawo do wypłaty renty rodzinnej córki, N. S. jako świadczenia niezrealizowanego.

Zgodnie z art. 67 ust. 1 i 2 ww. ustawy do renty rodzinnej uprawnieni są następujący członkowie rodziny spełniający warunki określone w art. 68-71:

- 1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione;
- 2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka;
- 3) małżonek (wdowa i wdowiec);
- 4) rodzice.

Za rodziców w rozumieniu ustawy uważa się również ojczyma i macochę oraz osoby przysposabiające.

W myśl art. 71 Rodzice mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

- 1) ubezpieczony (emeryt lub rencista) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do ich utrzymania;
- 2) spełniają odpowiednio warunki określone dla wdowy i wdowca w art. 70 ust. 1 i 2 oraz, co do wieku, również w art. 70 ust. 5.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy wnioskodawczyni będąc matką N. S. nie należała do grona osób uprawnionych do renty rodzinnej, gdyż zmarła przed śmiercią nie przyczyniała się do utrzymania matki.

Podnieść należy, iż użyte w art. 71 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) pojęcie „przyczynianie się do utrzymania” rodziców nie może być rozumiane tylko jako poprawa standardu życia rodziców. Sytuacja taka (polepszenie ich poziomu życia) może mieć miejsce także wtedy, gdy mają oni swoje źródło utrzymania zaspokajające ich potrzeby. Samo finansowe wsparcie rodziców przez ich dzieci nie może być traktowane w każdej sytuacji - czyli bez względu na sytuację rodziców - jako wystarczająca podstawa do przyznania renty rodzinnej rodzicom po śmierci dziecka. Skoro występuje kategoria „utrzymania”, która warunkuje prawo do renty rodzinnej dla rodziców w tym znaczeniu, że renta przysługuje tylko wtedy, gdy nie mogą oni samodzielnie się utrzymać, to oznacza, że renta rodzinna nie przysługuje tym rodzicom, którzy mają zapewnione swoje utrzymanie. Utrzymanie nie obejmuje wszelkich wydatków rodziców, gdyż dotyczy jedzenia, mieszkania, ubrania, opłat, opieki medycznej. Zapewnienie utrzymania oznacza więc nie tyle pomoc finansową (choćby i regularną), ile dostarczanie środków niezbędnych do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. /III UK 159/17 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 18-10-2018/

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, co przyznała G. S., utrzymywała i utrzymuje się ona sama osiągając zarobki z prowadzonej działalności gospodarczej jako lekarz. Co prawda mieszkała z córką i prowadziła z nią wspólne gospodarstwo domowe, ale ta miała własne źródło utrzymania (rentę rodzinną) niższe niż zarobki wnioskodawczyni, ale kwota ta miała znaczenie w ich wspólnym budżecie domowym. Tym samym w żadnym razie nie można przyjąć iż wnioskodawczyni przebywała na utrzymaniu córki i jest uprawniona do renty rodzinnej po niej.

Bezspornie też N. S. nie była na utrzymaniu matki.

Zgodnie z poglądem orzecznictwa sądów apelacyjnych, za osoby pozostające na utrzymaniu innych członków rodziny w rozumieniu art. 136 ust. 1 uważa się osoby, które bądź to nie posiadają żadnych własnych świadczeń emerytalno-rentowych (gdyż dopiero wystąpiły z wnioskiem o nie), bądź też pobierają wprawdzie takie świadczenia, ale w najniższej wysokości przewidzianej ustawą, a koszt zaspokajania ich usprawiedliwionych potrzeb jest znacznie wyższy” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 11 lipca 2012 r., sygn. akt III AUa 516/12 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa 1439/12). Utrwalonym w orzecznictwie jest także pogląd, iż pojęcie „pozostawania na utrzymaniu” ma ściśle materialne znaczenie, a miarą jego jest zapewnienie środków pieniężnych koniecznych do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb osoby będącej na utrzymaniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 22 marca 2011 r., sygn. III AUa 2026/10). Na tle art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ukształtował się pogląd, iż świadczenie doraźnej pomocy nie wchodzi w zakres terminu „pozostawanie na utrzymaniu”. Pojęcie to ma bowiem ściśle materialne znaczenie, a jego miarą jest zapewnienie środków pieniężnych koniecznych do zaspokojenia „usprawiedliwionych potrzeb” osoby będącej na utrzymaniu, przy czym świadczenie zwyczajowo przyjętej pomocy nie wyczerpuje pojęcia „dostarczanie środków utrzymania”. /III AUa 1412/15 - wyrok SA Łódź z dnia 20-04-2016/. Zatem, dla zaistnienia sytuacji, którą można określić jako pozostawanie na utrzymaniu konieczna jest bez wątpienia stałość świadczeń oraz silna ekonomiczna zależność od osoby utrzymującej. /III AUa 20/13 - wyrok SA Szczecin z dnia 21-05-2013/

Bycie na utrzymaniu w rozumieniu art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383) odnieść należy do sytuacji, w której środki utrzymania zapewnia wyłącznie inna osoba. /III AUa 1817/16 - wyrok SA Gdańsk z dnia 15-03-2017/

Na gruncie rozpoznawanej sprawy wnioskodawczyni i jej córka obie mieszkając wspólnie posiadały, każda osobno, źródło dochodów stanowiące podstawę ich utrzymania. Wnioskodawczyni własne zarobki z działalności, jej córka rentę rodzinną w wysokości 3202,82 zł. Obie mieszkając razem wspólnie z nich korzystały, przy czym wkład matki był większy. Nie jest to jednak równoznaczne z faktem przebywania córki na utrzymaniu matki.

G. S. nie spełnia zatem przesłanek, o których mowa w art. 136 ustawy emerytalnej- nie ma więc prawa do świadczenia niezrealizowanego

Wbrew twierdzeniom odwołania nie można też uznać iż pobrane przez nią świadczenie przysługujące córce za okres od 1-30.09.2021 r. nie było świadczeniem nienależnie pobranym z uwagi na teść art. 136 a ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie ze wskazanym przepisem, w razie śmierci emeryta lub rencisty wstrzymanie wypłaty świadczenia następuje od miesiąca przypadającego po miesiącu, w którym zmarł emeryt lub rencista.

Przy tym nie należy jednak tracić z pola widzenia, iż z uregulowania art. 136a ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w żaden sposób nie można wyprowadzać wniosku, że w każdym wypadku wypłacone w miesiącu śmierci emeryta lub rencisty świadczenie jest świadczeniem należnym, bo powyższe stałoby przede wszystkim w wyraźnej opozycji do art. 138 ustawy emerytalnej definiującego pojęcie świadczenia nienależnego. /III AUa 882/18 - wyrok SA Rzeszów z dnia 22-12-2020/

Podkreślenia wymaga, iż w kontekście art. 101 pkt 2 ustawy emerytalnej, nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, że prawo do emerytury ustaje z chwilą śmierci osoby uprawnionej. Tak więc w przypadku N. S., która zmarła 9 września 2021 r. z tą właśnie datą ustala jej prawo do renty rodzinnej i dlatego też wypłacona już w dniu 16 września 2021r. emerytura była świadczeniem nienależnym. Przy tym istotnym jest brak umocowania odwołującej się do pobrania tego świadczenia po dniu zgonu córki, jako że stosownie do art. 101 § 2 KC umocowanie to z chwilą śmierci N. S. wygasło (por m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2015 r. IV CSK 252/14), co tym samym stanowi o wystąpieniu przewidzianego w ust. 3 art. 138 ustawy emerytalnej przypadku wypłaty nienależnego świadczenia innej osobie.

Co do zaś możliwości zastosowania art. 136a ust. 2 ustawy emerytalnej podkreślić należy z całą mocą, że przepis ten nie funkcjonuje w próżni normatywnej i dlatego nie można go odczytywać w oderwaniu od powołanego wyżej art. 138 ustawy emerytalnej definiującego pojęcie nienależnego świadczenia. Jednocześnie zauważyć należy, że omawiany przepis stanowi jedynie kolejną, podrzędną jednostkę redakcyjną art. 136 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczącego zasad nabywania prawa do niezrealizowanego świadczenia przez członków rodziny zmarłego świadczeniobiorcy (do kręgu którego to osób jak wyżej wskazano nie zalicza się odwołująca) zaś ust. 1 ww. art. 136 a określa sposób obliczania kwot emerytury i renty za niepełny miesiąc kiedy prawo powstaje lub ustaje w trakcie miesiąca, ustalając tym samym wysokość świadczenia należnego dla ww. osób uprawnionych.

W konsekwencji powyższego omawiany przepis odnosi się wyłącznie do wypłaty proporcjonalnego świadczenia w miesiącu ,w którym nastąpiła śmierć emeryta lub rencisty dla osób uprawnionych których krąg jest określony w art. 136 ust. 1 ustawy emerytalnej, także wówczas gdy termin wypłaty przypadał po dniu śmierci, przy jedynie technicznej i stanowiącej odpowiednik art. 134 ust. 1 pkt i ust. 2 pkt 1 tej ustawy uwadze (zawartej w ust. 2 art. 136a), że w tym wypadku wstrzymanie wypłaty emerytury czy renty następuje dopiero od następnego miesiąca. Z tych też względów twierdzenia odwołania w tym przedmiocie należy uznać za zbyt daleko idące. Dlatego też mając na uwadze treść wspomnianego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 22-12-2020 Sąd Okręgowy nie podziela wywodów zawartych w wyroku SA w Szczecinie 2.02.2017 (...), wyrok SA w Katowicach z dnia 11.12.2014 III A Ua 92/14 , wyrok SA w Poznaniu z dnia 14.05.2015. III AUa 1390/14 zauważając przy tym, że powyższe orzeczenia oparte zostały na literalnym brzmieniu art. 136a ust. 2 ustawy emerytalnej bez pogłębionej refleksji dotyczącej umiejscowienia jak też roli tego przepisu w ustawie emerytalno- rentowej i jego relacji z art. 138 tejże ustawy.

Reasumując, w świetle powyższych rozważań brak podstaw do zmiany zaskarżonych decyzji. Żądanie wnioskodawczyni jest więc bezzasadne, o czym Sąd Okręgowy orzekł, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia apelacji doręczyć wnioskodawczyni.

J.L.